

SAMENVATTING

104944/104968 - Beroep tegen schorsing als ordemaatregel en verlenging daarvan; VO

Werkgever heeft werkneemster bij wijze van ordemaatregel geschorst voor de duur van 4 weken omdat hij een onderzoek wilde instellen naar de conflictueuze situatie binnen de sectie waar werkneemster werkzaam was en om zich te beraden op eventuele te nemen maatregelen. Gebleken is dat werkneemster in een conflictueuze situatie met één van haar collega's terecht is gekomen en dat zij zich hierover meerdere malen ongepast heeft uitgelaten tegenover leerlingen. De werkgever heeft aannemelijk gemaakt dat de houding van werkneemster tegenover een collega gevolgen had voor de verhoudingen binnen de sectie en ook voor haar relatie met de schoolleiding. De schorsing is een passende ordemaatregel om de vereiste rust binnen de sectie te herstellen en de leerlingen niet te belasten met deze kwestie.

Beroep tegen de tweede schorsing gegrond vanwege het niet in acht nemen van de voornemen-procedure. De omstandigheid dat werkneemster zich reeds tegen de eerste schorsing had verweerd maakt dat niet anders omdat de omstandigheden veranderd zouden kunnen zijn.

Beroep tegen eerste schorsing ongegrond; beroep tegen tweede schorsing gegrond.

UITSPRAAK

in het geding tussen:

mevrouw A, wonende te B, appellante, hierna te noemen A
gemachtigde: mr. V.A.E. Boel

en

de Raad van Bestuur van C, gevestigd te D, verweerder, hierna te noemen de werkgever
gemachtigde: mr. G.P.F. van Duren

1. VERLOOP VAN DE PROCEDURE

Bij beroepschrift met bijlagen van 18 april 2011, ingekomen op 19 april 2011, heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 10 maart 2011 om haar met ingang van 14 maart 2011 bij wijze van ordemaatregel te schorsen voor een periode van maximaal vier weken (zaaknummer 104944).

Bij beroepschrift met bijlagen van 13 mei 2011, ingekomen op 16 mei 2011, heeft A beroep ingesteld tegen de beslissing van de werkgever d.d. 6 april 2011 om de haar opgelegde schorsing met ingang van 11 april 2011 te verlengen voor een periode van maximaal vier weken (zaaknummer 104968). De werkgever heeft verweerschriften ingediend, ingekomen op 13 mei respectievelijk 1 juni 2011.

De gevoegde mondelinge behandeling van de beroepen vond plaats te Utrecht op 27 juni 2011. A verscheen, vergezeld door haar echtgenoot, in persoon en werd bijgestaan door haar gemachtigde. De werkgever werd vertegenwoordigd door mevrouw drs. E, rector F-College en de heer mr. G, beleidsmedewerker juridische zaken, daartoe bijgestaan door de gemachtigde. De inhoud van voornoemde stukken geldt als hier herhaald en ingelast.

2. DE FEITEN

A is sinds 1 augustus 2009 als docent Duits in dienst van het F-College te H, vallende onder het bevoegd gezag van de werkgever.

A is sinds 1 augustus 2010 werkzaam in een vast dienstverband met een betrekkingsof omvang van 0,8 fte, welk dienstverband van 1 november 2010 tot 1 augustus 2011 tijdelijk is uitgebreid met 0,1 fte.

Op de arbeidsverhouding is van toepassing de CAO X.

A was sinds 1 augustus 2010 voorzitter van de sectie Duits. Deze functie heeft zij na een sectieoverleg op 14 december 2010 neergelegd. De oorzaak hiervan lag in een al enkele maanden lopend conflict met haar collega docent Duits, de heer I, welk conflict die dag naar de mening van A escaleerde. Omdat bij A het vermoeden bestond dat I ten onrechte examenantwoorden aan eindexamenleerlingen had verstrekt, heeft op verzoek van A op 18 januari 2011 een gesprek hierover plaatsgevonden met collega I, de conrector en de teamleider. Na dit gesprek heeft A zich ziek gemeld. Op advies van de bedrijfsarts is vervolgens een mediationtraject opgestart, welk traject na het eerste gesprek op verzoek van A is opgeschort.

Op 14 februari 2011 heeft A haar werkzaamheden weer hervat nadat zij op 7 februari 2011 hersteld verklaard was.

Op 21 februari 2011 is A de kamer van de conrector binnengelopen en heeft zich toen in emotionele bewoordingen richting de conrector uitgelaten.

Op 24 februari 2011 heeft de heer I een klacht tegen A bij de klachtencommissie van OMO inhoudend dat zij hem op 23 februari 2011 op het schoolplein zou hebben uitgescholden.

Op 25 februari 2011 heeft de werkgever A medegedeeld voornemens te zijn haar een schorsing als ordemaatregel op te leggen met als doel de rust op school terug te brengen, feitenonderzoek te doen en om zich te beraden op de ontstane situatie. A heeft hiertegen op 3 maart 2011 verweer gevoerd, waarna de werkgever A bij beslissing van 10 maart 2011 een schorsing als ordemaatregel heeft opgelegd voor de duur van maximaal vier weken, ingaande op 14 maart 2011. A had eerder ingestemd met een vrijwillige non-activiteit totdat op het voornemen tot schorsing zou zijn beslist.

Bij beslissing van 6 april 2011 heeft de werkgever de schorsing met ingang van 11 april 2011 verlengd voor een periode van maximaal vier weken.

Tegen beide beslissingen heeft A beroep ingesteld.

Inmiddels heeft de werkgever A geschorst in verband met een bij de kantonrechter ingediend verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

3. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

Omdat A reeds enige tijd vond dat haar collega docent Duits, de heer I, zijn toezeggingen en afspraken stelselmatig niet nakwam, heeft zij haar zorgen hierover besproken met de teamleider en de conrector, doch dit heeft niet tot het door haar gewenste resultaat geleid. Toen haar op 18 januari 2011 bleek dat de handelwijze van haar collega de continuïteit in de examenklas in gevaar bracht, heeft zij vanwege passie en bevlogenheid voor haar vak en de leerlingen deze misstanden aan de kaak gesteld. In plaats van bijval vanuit de schoolleiding werd zij bestraft met een schorsing. Zij acht dit onjuist, onbegrijpelijk, onredelijk en schadelijk voor de leerlingen. A voelt zich door de schoolleiding in de steek gelaten, temeer nu er geen maatregelen jegens haar collega zijn genomen. Dat A door de ontstane situatie haar emoties niet altijd kon beheersen en op 21 februari 2011 tijdens een gesprek met de conrector in tranen uitbarstte, mag haar niet kwalijk worden genomen. Het is alleen na dit gesprek dat A niet in staat was om verder te praten; het is niet juist dat zij, zoals de werkgever stelt, het voeren van gesprekken met de schoolleiding systematisch zou afwimpelen. A betreurt het dat zij haar collega heeft uitgescholden; de opmerking ontschoot haar en dat vindt zij erg vervelend. A betwist dat zij zich tegenover ouders en leerlingen heeft uitgelaten over haar conflict met de heer I.

Het klopt dat zij tweemaal met tranen in haar ogen in de klas heeft gestaan maar dat werd veroorzaakt door het gedrag van haar collega.

Ook heeft zij het mediationtraject niet stopgezet maar tijdelijk “on-hold” gezet in verband met het lopende onderzoek naar examenfraude. A acht de haar opgelegde schorsing onterecht en disproportioneel.

De werkgever geeft aan dat rondom de persoon van A een onhoudbare situatie was ontstaan waardoor een schorsing als ordemaatregel noodzakelijk was. Er is uitdrukkelijk geen sprake van het opleggen van een disciplinaire maatregel. Bij het verlenen van een dienstverband voor onbepaalde tijd is destijds door de rector waardering uitgesproken over de wijze waarop A lesgeeft maar daarbij heeft zij tevens zorgen uitgesproken over haar wijze van communiceren, het moeite hebben met het geven van ruimte aan anderen en haar loyaliteit aan de school. Er zijn veel incidenten geweest waarbij het gedrag van A ontspoorde. De wijze waarop A is omgegaan met haar samenwerkingsproblemen met collega I is voor de werkgever volstrekt onaanvaardbaar. Hierdoor is er een vertrouwensbreuk ontstaan tussen A en haar collega's van de sectie Duits en de schoolleiding. A heeft zich voorts in de lessen uitgelaten over haar conflict met haar collega en daarbij ook te kennen gegeven dat de schoolleiding haar niet serieus nam. Voorts heeft zij haar collega op het schoolplein uitgescholden voor “J”, waarop deze een klacht tegen haar heeft ingediend. Tevens waren er diverse klachten van leerlingen over het gedrag van A tijdens de lessen. Zij heeft diverse huilbuien gehad in de klas. Pogingen van de werkgever om met A in gesprek te komen werden systematisch door haar afgewimpeld met de mededeling dat zij uitsluitend schriftelijk wenste te communiceren. Om de verschillende signalen van zowel collega's, ouders als leerlingen te onderzoeken diende de schoolleiding een onderzoek te starten naar de ernstig verstoorde verhoudingen binnen de sectie Duits waarin A een centrale rol leek te hebben. De onderzoeksbevindingen bevestigen overigens de overwegingen die tot de schorsing hebben geleid. Verder blijken scholen waar A eerder heeft gewerkt soortgelijke ervaringen met haar te hebben, aldus de werkgever. Omdat de werkgever geen vertrouwen meer heeft in de toekomstige samenwerking met A is er inmiddels een verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst bij de kantonrechter ingediend.

4. OVERWEGINGEN VAN DE COMMISSIE

De bevoegdheid en de ontvankelijkheid

Aangezien de instelling is aangesloten bij deze Commissie en het beroep is gericht tegen één van de beslissingen, genoemd in artikel 52 WVO en artikel K1 CAO X, en binnen de daartoe geldende termijn is ingesteld, is de Commissie bevoegd van het beroep kennis te nemen en is het beroep ontvankelijk. De vorderingen van A, inhoudende de werkgever te veroordelen tot vergoeding van de schade die A lijdt dan wel zal gaan lijden ten gevolge van de onrechtmatigheid van het bestreden besluit en rehabilitatie van A, vinden geen basis in de voor de Commissie toepasselijke wetgeving zodat de Commissie zich op deze punten onbevoegd zal verklaren.

De beslissingen d.d. 10 maart 2011

De schorsing voor de duur van vier weken is opgelegd bij wijze van ordemaatregel. Een schorsing als ordemaatregel kan op grond van artikel I1 lid 1 CAO X worden opgelegd “indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is”. Voordat de werknemer wordt geschorst dient deze in de gelegenheid te zijn gesteld zijn opvattingen omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Aan dit vormvereiste is voldaan: A heeft haar zienswijze op de voorgenomen schorsing d.d. 25 februari 2011 op 3 maart 2011 aan de werkgever kenbaar gemaakt, waarna de werkgever op 10 maart 2011 de beslissing tot schorsing heeft genomen.

Ten aanzien van de vraag of de schorsing gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk was, overweegt de Commissie dat de bestreden beslissing in dat verband de volgende redenen vermeldt: A heeft zich in strijd met de gemaakte afspraken negatief uitgelaten tegenover leerlingen over haar conflict met collega I en over de schoolleiding en voorts heeft A zich gedragen in strijd met de binnen de school geldende fatsoensnormen, hetgeen de werkgever onacceptabel acht.

Uit de door de werkgever overgelegde stukken, en dan vooral uit de door de diverse betrokkenen in het kader van het door de werkgever ingestelde onderzoek afgelegde verklaringen, is de Commissie gebleken dat A in een conflictueuze situatie met haar collega I terecht is gekomen en dat zij zich hierover meerdere malen ongepast heeft uitgelaten tegenover leerlingen. Ter zitting heeft de werkgever voorts aannemelijk gemaakt dat de houding van A tegenover collega I gevolgen had voor de verhoudingen binnen de sectie Duits en ook voor haar relatie met de schoolleiding. Gezien deze omstandigheden acht de Commissie het redelijk dat de werkgever een onderzoek wilde instellen naar de conflictueuze situatie binnen de sectie Duits en zich wilde beraden op eventuele te nemen maatregelen. Schorsing van A was daarom naar het oordeel van de Commissie een passende ordemaatregel om de vereiste rust binnen de sectie Duits te herstellen en de leerlingen niet te belasten met deze kwestie. Aldus oordeelt de Commissie dat de schorsing dringend noodzakelijk was in het belang van de instelling. De Commissie zal het beroep derhalve ongegrond verklaren.

De beslissing d.d. 6 april 2011

De schorsing als ordemaatregel is bij beslissing van 10 maart 2011 opgelegd op grond van het bepaalde in artikel I1 lid 1 CAO X. Deze bepaling spreekt over een schorsing voor ten hoogste vier weken en bevat geen regeling over een verlenging van deze schorsing. Wel biedt artikel I1 lid 2 onder f CAO X de mogelijkheid tot schorsing in het belang van de instelling voor ten hoogste drie maanden, daaronder begrepen de termijn van vier weken, genoemd in artikel I1 lid 1. De Commissie begrijpt dit artikel aldus, dat een schorsing als bedoeld in artikel I1 lid 1 gevolgd kan worden door een schorsing als bedoeld in artikel I1 lid 2 onder f CAO X en dat de totale termijn van de schorsingen ten hoogste drie maanden mag bedragen.

Op grond van artikel I3 lid 1 CAO X geldt voor de schorsing als bedoeld in artikel I1 lid 2 CAO X de zogenoemde voornemenprocedure: alvorens een besluit tot schorsing genomen wordt, dient de werknemer in de gelegenheid gesteld te worden zich tegen de aangevoerde gronden van de schorsing te verweren. Gebleken is dat A die gelegenheid niet is geboden. Dit is in strijd met de CAO X. Het gegeven dat A zich reeds tegen de eerste schorsing heeft verweerd maakt dit niet anders. Immers, bij het nemen van een schorsingsbeslissing dient de werkgever alle dan geldende omstandigheden van het geval mee te wegen. Het is denkbaar dat na ommekomst van de eerste schorsing bepaalde omstandigheden, die van belang kunnen zijn voor het te nemen besluit, gewijzigd zijn. Tijdens het horen van betrokkene kunnen alle actuele relevante omstandigheden naar voren komen. Omdat de werkgever vóór het nemen van zijn beslissing heeft nagelaten A te horen is A geschaad in haar door de CAO X beschermd belang om voorafgaand aan het opleggen van de tweede schorsing de gelegenheid te krijgen zich te verweren tegen de aangevoerde gronden. Het niet volgen van de verweerprocedure leidt tot gegrondheid van het beroep. Dientengevolge zal de Commissie het beroep om deze reden gegrond verklaren.

5. OORDEEL

Op grond van bovenstaande overwegingen verklaart de Commissie:

- het beroep tegen de beslissing tot schorsing d.d. 10 maart 2011 ongegrond;
- het beroep tegen de verlenging van de schorsing d.d. 6 april 2011 gegrond.

Onderwijsgeschillen

**Commissie van Beroep
VO**

De Commissie verklaart zich onbevoegd kennis te nemen van de vorderingen van A, inhoudende het toekennen van een schadevergoeding en rehabilitatie van A.

Aldus gedaan te Utrecht op 1 september 2011 door mr. T.M.J. Smits, voorzitter,
drs. J.A.M. van Agt, drs. K.A. Kool, mr. C.H. Kemp-Randewijk en drs. P. Koppe, leden, in
aanwezigheid van mr. R.M. de Bekker, secretaris.

mr. T.M.J. Smits
voorzitter

mr. R.M. de Bekker
secretaris